

WEER EEN DUIF MET EEN BIJZONDER VERHAAL

Op Mettet van 18 juli hadden we de derde wedvlucht voor de jonge duiven. Helaas bleef mijn eerste getekende achter. Het was de liefste duif van het hok en won al een 6e en 7e prijs op de eerste twee vluchten. Ook was ze bij de trainingsvluchtjes altijd bij de eersten thuis. Vandaar ook dat ze vanaf het begin bovenaan op de lijst stond.

Ze was ingemand op een jonkie van 6 dagen, dus de verwachtingen waren weer hoog gespannen. Maar helaas.

Op zondag vroeg in de avond kreeg ik via Whatsapp een foto toegestuurd van iemand uit Wallonië en daarop was de 123 te zien op zijn terras. Natuurlijk was ik in eerste instantie blij. De man woonde in Hergenrath (B) en hij sprak gelukkig ook Engels, maar hij was geen duivenliefhebber.

Hij had de duif niet kunnen pakken maar met een verrekijker had hij mijn telefoonnummer op de chipring kunnen lezen en zodoende had hij contact met mij gemaakt. Ook had hij nog een foto kunnen maken waarop twee duiven stonden. Die linkse zag er niet florissant uit, maar op de ring van de rechter zag ik dus 123 staan!

Ik vroeg hem of hij de duif in een schuurtje zou kunnen drijven dan zou ik haar onmiddellijk komen halen. De volgende ochtend belde ik hem op en ik kreeg te horen dat de duif nergens meer te zien was.

Mijn hoop groeide dat ze onderweg naar huis zou zijn. Helaas verscheen ze niet in Luyksgestel. 😞

Op dinsdagavond 28 juli gaat de telefoon. "Met Hendriks, ik heb een jonge duif van u opgevangen..." en ik vroeg om welk ringnummer het ging. Toen ik 123 hoorde werd ik stil en kreeg ik kippenvel. En toen brak de euforie los en vertelde ik waarom ik heel blij was. Ik hoorde wel dat ik een Limburger aan de lijn had en vroeg meer details waar ik naartoe moest gaan om de duif op te halen. Toen viel de plaatsnaam Nijswiller en wist ik natuurlijk direct dat ik met Jo Hendriks van doen had, samen met zoon Florian de Limburgse topspelers, die ik nationaal ook al eens heb mogen huldigen.

En meteen werd de afspraak gemaakt dat ik woensdag 29 juli naar het mooie Zuid-Limburg zou komen.

Ik werd zeer gastvrij door Jo ontvangen met koffie en een groot stuk Limburgse vlaai en natuurlijk overhandigde ik hem een doos Merci, die ik met deze grote hitte in een koeltas had meegenomen om te voorkomen dat het chocolademelk werd. 😊

We hadden fijne gesprekken over de duivensport en als leeftijdgenoten zaten we duidelijk op een lijn. Prachtig om met zo'n topmelker van gedachten te wisselen. En de uitnodiging om wat toppers van hen te bekijken was niet tegen dovemansoren gezegd.

Mijn respect werd alleen maar groter toen ik het gewone hok van Jo zag waar in het verleden zulke gigantisch goede resultaten behaald zijn. Ik was natuurlijk ook op de hoogte dat er de laatste jaren vanaf de nieuwe locatie bij Florian gespeeld werd en met net zo'n grote successen. Ook daar werd een bezoek gebracht en toen zag ik de schitterende nieuwe hokken met een overvloed aan ruimte. Hier kun je de duiven van verre over het heuvelland aan zien komen, een genot voor het oog.

Jo zegt dat Florian de echte duivenmelker is, maar de vader-zoon combinatie is natuurlijk een twee-eenheid. Prachtig als je zo duivensport kunt beoefenen op hoog niveau.

Heren, bedankt voor de geweldige ontvangst, iets om nooit te vergeten!

De overhandiging van de 123